

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

9. března 1999 (*)

„Svoboda usazování – Založení pobočky společností bez skutečné činnosti – Obejití vnitrostátního práva – Zamítnutí zápisu“

Ve věci C-212/97,

jejímž předmětem je žádost Højesteret (Dánsko) zasláná Soudnímu dvoru na základě článku 177 Smlouvy o ES směřující k získání ve sporu probíhajícím před tímto soudem mezi

Centros Ltd

a

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen

rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 52, 56 a 58 Smlouvy o ES,

SOUDNÍ DVŮR

ve složení G. C. Rodríguez Iglesias, předseda, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissechet, G. Hirsch a P. Jann, předsedové senátu, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (zpravodaj), R. Schintgen a K. M. Ioannou, soudci,

generální advokát: A. La Pergola,

vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, náměstek vedoucího soudní kanceláře,

s ohledem na písemná vyjádření předložená:

- za Erhvervs- og Selskabsstyrelsen Kammeradvokaten Karstenem Hagel-Sørensenem, advokátem v Kodani,
- za dánskou vládu Peterem Bieringem, vedoucím odboru Ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu Kareen Rispal-Bellanger, zástupkyní ředitelky na ředitelství právních záležitostí Ministerstva zahraničních věcí, a Gautierem Mignotem, tajemníkem zahraničních věcí na téže ředitelství, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu Adriaanem Bosem, právním poradcem Ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s Derrickem Wyattem, QC,
- za Komisi Evropských Společenství Antoniem Caeirou, právním poradcem a Hansem Støvlbækem, členem právní služby, jako zmocněnci,

s přihlédnutím ke zprávě k jednání,

po vyslechnutí ústních vyjádření Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, zastoupeného Karstenem Hagel-Sørensenem, francouzské vlády, zastoupené Gautierem Mignotem, nizozemské vlády, zastoupené Marcem Fierstrou, právním poradcem Ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem, švédské vlády, zastoupené Erikem Brattgårdem, departementsråd na právním sekretariátu Ministerstva zahraničních věcí, jako zmocněncem, vlády Spojeného království, zastoupené Derrickem Wyattem, a Komise, zastoupené Antoniem Caeirou a Hansem Støvlbækem, na jednání konaném dne 19. května 1998,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. července 1998,

vydává tento

ROZSUDEK

1 Usnesením ze dne 3. června 1997, došlým Soudnímu dvoru dne 5. června 1997 Højesteret na základě článku 177 Smlouvy o ES položil předložitel otázku týkající se výkladu článků 52, 56 a 58 této smlouvy.

2 Tato otázka byla vznesena v rámci sporu mezi Centros Ltd. (dále jen „Centros“), „private limited company“, společností zapsanou do rejstříku dne 18. května 1992 v Anglii a Walesu, a Erhvervs- og Selskabsstyrelsen (generální ředitelství obchodu a společností) spadajícím pod dánské Ministerstvo obchodu, ohledně zamítnutí poslední uvedeného zapsat pobočku společnosti Centros v Dánsku.

3 Ze spisu v původním řízení vyplývá, že Centros od svého založení nevykonávala žádnou činnost. Jelikož právní předpisy Spojeného království nepodporují společnosti s ručením omezeným žádným požadavkem týkajícím se upisování a splácení minimálního základního kapitálu, základní kapitál společnosti Centros ve výši 100 UKL nebyl ani splacen, ani dán k dispozici společnosti. Je rozdělen na dva obchodní podíly vlastněné p. a pí Bryde, dánskými státními příslušníky s trvalým pobytem v Dánsku. Paní Bryde je ředitelkou společnosti Centros, jejíž sídlo je ve Spojeném království na adrese bydliště přítele p. Bryda.

4 Podle dánského práva je Centros jakožto „private limited company“ považována za zahraniční společnost s ručením omezeným. Pravidla při zápisu poboček („filialer“) takových společností do rejstříku stanoví anpartsselskabslov (zákon o společnostech s ručením omezeným).

5 Článek 117 tohoto zákona stanoví zejména:

„1) Zahraniční společnosti s ručením omezeným a společnosti s obdobnou právní formou se sídlem v některém členském státu Evropských společenství mohou v Dánsku vykonávat činnost prostřednictvím své pobočky“.

6 V létě 1992 pí Bryde požádala Erhvervs- og Selskabsstyrelsen o zapsání pobočky společnosti Centros v Dánsku.

7 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen zápis zamítl zejména z toho důvodu, že Centros, která nevykonává ve Spojeném království žádnou obchodní činnost, nechce ve skutečnosti v Dánsku založit pobočku, ale hlavní provozovnu, a tím obejít příslušné vnitrostátní předpisy, zejména o splacení minimálního základního kapitálu ve výši 200 000 DKR, jak stanoví zákon č. 886 ze dne 21. prosince 1991.

8 Centros podala proti zamítavému rozhodnutí Erhvervs- og Selskabsstyrelsen žalobu k Østre Landsret.

9 Østre Landsret vyhověl argumentům Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ve svém rozsudku z 8. září 1995 a Centros se odvolala k Højesteret.

10 V rámci tohoto řízení společnost Centros tvrdí, že splňuje podmínky, které zákon o společnostech s ručením omezeným ukládá pro zápis pobočky zahraniční společnosti. Jelikož byla legálně založena ve Spojeném království, je oprávněna založit v Dánsku pobočku podle článku 52, ve spojení s článkem 58 Smlouvy.

11 Podle společnosti Centros skutečnost, že od svého založení ve Spojeném království nevykonávala žádnou činnost, nemá vliv na její svobodu usazování. Ve svém rozsudku ze dne 10. července 1986, Segers (79/85, Recueil, s. 2375), Soudní dvůr totiž rozhodl, že články 52 a 58 Smlouvy brání tomu, aby orgány členského státu odepřely předteli společnosti výhody plynoucí z vnitrostátního režimu odvozeného z právního pojištění z pouhého důvodu, že společnost má své sídlo v jiném členském státu, i když v něm nevykonává obchodní činnost.

12 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen má za to, že zamítnutí zápisu do rejstříku není v rozporu s články 52 a 58 Smlouvy, protože se založení pobočky v Dánsku jeví jako prostědek, jak se vyhnout vnitrostátním předpisům o opisování a splacení minimálního základního kapitálu. Zamítnutí zápisu je mimoto odvoditelné nutností chránit veřejné i soukromé zájmy akcionářů a obchodní partnery nebo i nutností bojovat proti podvodným úpadkům.

13 V tomto kontextu se Højesteret rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je slučitelné s článkem 52, jakož i s články 56 a 58 Smlouvy o ES zamítnout zápis pobočky do rejstříku společnosti se sídlem v jiném členském státu, která byla legálně založena se základním kapitálem ve výši 100 UKL (přibližně 1 000 DKR) a která existuje v souladu s právními předpisy tohoto členského státu, pokud tato společnost sama nevykonává žádnou obchodní činnost, chce-li založit uvedenou pobočku, jenž by vykonávala veškeré činnosti v zemi, kde by tato pobočka byla založena, a je-li třeba se domnívat, že zvolená metoda směřuje k tomu, aby se v posledně uvedeném členském státě nemusela zakládat společnost s cílem vyhnout se upsání minimálního základního kapitálu ve výši 200 000 DKR (nyní 125 000 DKR)?“

14 Podstatou otázky vnitrostátního soudu je, zda články 52 a 58 Smlouvy brání tomu, aby členský stát zamítl zapsat do rejstříku pobočku společnosti založené v souladu s právními předpisy jiného členského státu, ve kterém má své sídlo, aniž by v něm však vykonávala obchodní činnost, pokud je pobočka určena k tomu, aby předemtně společnosti umožnila vykonávat veškerou činnost ve státě, ve kterém bude tato pobočka založena, aniž by v něm tak musela založit společnost, a tím tak obešla právní předpisy o zakládání společností, které jsou v tomto státě přísnější, což se týká upsání minimálního základního kapitálu.

15 Úvodem je třeba upřesnit, že Erhvervs- og Selskabsstyrelsen nikterak nezpochybňuje, že jakákoliv akciová společnost nebo společnost s ručením omezeným mající sídlo v jiném členském

státu může vykonávat svou činnost v Dánsku prostřednictvím pobočky. Obecně tedy přijímá možnost zapsat do rejstříku v Dánsku pobočku společnosti založené podle práva jiného členského státu. Zejména dodalo, že pokud by Centros vykonávala v Anglii a Walesu obchodní činnost, zapsalo by v Dánsku její pobočku.

16 Podle dánské vlády se článek 52 Smlouvy na projednávaný případ nevztahuje, neboť se jedná o čistě vnitřní situaci Dánska. Pan a paní Bryde, dánští státní příslušníci, totiž založili ve Spojeném království společnost, která tam ve skutečnosti nevykonává žádnou činnost, s jediným cílem vykonávat činnost v Dánsku prostřednictvím pobočky, a vyhnout se tak použití dánských právních předpisů o zakládání společností s ručením omezeným. Za těchto okolností založení společnosti státními příslušníky jednoho členského státu v jiném členském státu není cizím prvkem relevantním z hlediska práva Společenství, a zejména z hlediska svobody usazování.

17 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že situace, kdy společnost založená podle práva členského státu, ve kterém má své statutární sídlo, zamýšlí založit pobočku v jiném členském státu, podléhá právu Společenství. Z tohoto hlediska není důležité, že společnost byla založena v prvním členském státu pouze za účelem usazení se ve druhém členském státu, kde bude vykonávána podstatná část nebo dokonce veškerá její hospodářská činnost (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Segers, bod 16).

18 Okolnost, že manželé Bryde založili společnost Centros ve Spojeném království s cílem obejít dánské právní předpisy, které ukládají upsání minimálního základního kapitálu, což nebylo zpochybněno ani v písemných vyjádřeních, ani při jednání, rovněž nevylučuje to, že založení pobočky v Dánsku touto britskou společností podléhá svobodě usazování ve smyslu článků 52 a 58 Smlouvy. Otázka použití článků 52 a 58 Smlouvy totiž není totožná s otázkou, zda členský stát může přijmout opatření, která mají zamezit tomu, aby se s odvoláním na možnosti nabízené Smlouvou některý z jeho státních příslušníků pokoušeli protiprávně se vyhnout působení svých vnitrostátních právních předpisů.

19 Co se týče otázky, zda, jak to tvrdí manželé Bryde, zamítnutí zapsat do rejstříku v Dánsku pobočku společnosti založené podle práva jiného členského státu, kde má společnost své sídlo, představuje překážku svobody usazování, je třeba připomenout, že svoboda usazování přiznaná v článku 52 Smlouvy příslušníkům Společenství zahrnuje pro poslední uvedené právo mít přístup k samostatné výdělečné činnosti a vykonávat ji, jakož i právo spravovat a zakládat podniky za stejných podmínek, jak jsou definovány právními předpisy členského státu usazení pro jeho vlastní státní příslušníky. Mimoto podle článku 58 Smlouvy se zachází se společnostmi založenými podle práva některého členského státu, jež mají své sídlo, svou ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Společenství, stejně jako s fyzickými osobami, které jsou státními příslušníky členských států.

20 Z toho přímo vyplývá, že tyto společnosti mají právo vykonávat svou činnost v jiném členském státu prostřednictvím svého zastoupení, pobočky nebo dceřiné společnosti, přičemž umístění jejich sídla, ústřední správy nebo hlavní provozovny určuje po vzoru státní příslušnosti fyzických osob, ke kterému právnímu řádu členského státu náleží (viz v tomto smyslu rozsudky Segers, bod 13; ze dne 28. ledna 1986, Komise v. Francie, 270/83, Recueil, s. 273, bod 18; ze dne 13. července 1993, Commerzbank, C-330/91, Recueil, s. I-4017, bod 13, a ze dne 16. července 1998, ICI, C-264/96, Recueil, s. I-4695, bod 20).

21 Praxe, kdy členský stát zamítá za určitých okolností zapsat do rejstříku pobočku společnosti mající sídlo v jiném členském státu, má přitom za následek, že je bráněno společností založeným v souladu s právními předpisy tohoto jiného členského státu vykonávat právo usazování, které je jim přiznáno články 52 a 58 Smlouvy.

22 Taková praxe tudíž představuje překážku výkonu svobod zaručených tímto ustanoveními.

23 Podle dánských údajů se přesto manželé Brydovi nemohou dovolávat tímto ustanovení, jelikož jimi zamýšlené vytvoření společnosti má za jediný cíl obejít vnitrostátní právo, které upravuje zakládání společností s ručením omezeným, a z tohoto důvodu to představuje zneužití práva usazování. Dánské království je v důsledku toho oprávněno přijmout opatření, aby zabránilo tomuto zneužití, a zamítnout tak zápis pobočky do rejstříku.

24 Z judikatury Soudního dvora sice vyplývá, že řecký stát má právo přijmout opatření určená k zabránění tomu, aby se na základě možností vyplývajících ze Smlouvy některý z jeho státních příslušníků pokoušeli protiprávně vyhýbat povinnostem svých právních předpisů, a že se jednotlivci nemohou zneužívajícím způsobem nebo podvodně dovolávat norem Společenství (viz zejména v oblasti volného poskytování služeb rozsudek ze dne 3. prosince 1974, Van Binsbergen, 33/74, Recueil, s. 1299, bod 13, ze dne 3. února 1993, Veronica Omroep Organisatie, C-148/91, Recueil, s. I-487, bod 12, a ze dne 5. října 1994, TV10, C-23/93, Recueil, s. I-4795, bod 21; v oblasti svobody usazování rozsudek ze dne 7. února 1979, Knoors, 115/78, Recueil, s. 399, bod 25, a ze dne 3. října 1990, Bouchoucha, C-61/89, Recueil, s. I-3551, bod 14; v oblasti volného pohybu zboží rozsudek ze dne 10. ledna 1985, Leclerc a další, 229/83, Recueil, s. 1, bod 27, v oblasti sociálního zabezpečení, rozsudek ze dne 2. května 1996, Paletta, C-206/94, Recueil, s. I-2357, bod 24; v oblasti volného pohybu pracovníků rozsudek ze dne 21. května 1988, Lair, 39/86, Recueil, s. 3161, bod 43; v oblasti společné zemědělské politiky rozsudek ze dne 3. března 1993, General Milk Products, C-8/29, Recueil, s. I-779, bod 21; v oblasti práva společností rozsudek ze dne 12. května 1998, Kefalas a další, C-367/96, Recueil, s. I-2843, bod 20).

25 Pokud však za takových okolností mohou vnitrostátní soudy, vycházejíce z objektivních skutečností, brát v úvahu případ od případu zneužívající nebo podvodné jednání dotčených osob a zabránit jim tak případně v požívání výhod vyplývajících z ustanovení práva Společenství, kterých se dovolávají, musí rovněž při posuzování takového jednání brát v úvahu cíle, které dotčená ustanovení práva Společenství sledují (výše uvedený rozsudek Paletta, bod 25).

26 V projednávaném případě v převodním řízení je třeba uvést, že vnitrostátní ustanovení, jejichž použití se dotčené osoby chtěly vyhnout, jsou předpisy, které upravují zakládání společností, a nikoliv předpisy vztahující se k vykonávání některých podnikatelských činností. Ustanovení Smlouvy vztahující se ke svobodě usazování přitom směřují právě k tomu, aby bylo společností založeným podle práva některého členského státu, jež mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Společenství, umožněno vykonávat činnost prostřednictvím zastoupení, pobočky nebo dceřiné společnosti v ostatních členských státech.

27 Za tímto podmínkou skutečnost, že se státní příslušník členského státu, který si přejde založit společnost, rozhodne umístit ji v tom členském státu, jehož předpisy pro zakládání společností mu připadají méně omezující a založit pobočky v jiných členských státech, nepředstavuje sama o sobě zneužití práva usazování. Právo založit společnost v souladu s právními předpisy některého členského státu a založit pobočky v jiných členských státech je totiž v rámci jednotného trhu inherentní výkonu svobody usazování zaručené Smlouvou.

28 V tomto ohledu není významná okolnost, že právo společností není ve Společenství úplně harmonizováno; navíc je stále umožněno Radě na základě pravomocí, které jí přiznává čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o ES, aby tuto harmonizaci doplnila.

29 Kromě toho, z bodu 16 výše uvedeného rozsudku Segers vyplývá, že skutečnost, že společnost nevykonává žádnou činnost v tom členském státu, kde má své sídlo, a veškerou činnost vykonává pouze v tom členském státu, kde má svou pobočku, nestačí k prokázání

existence zneužívajícího a podvodného jednání, což by danému členskému státu umožňovalo odepřít této společnosti výhody plynoucí z ustanovení Společenství týkajících se práva usazování.

30 Za těchto podmínek je zamítnutí členského státu zapsat pobočku společnosti založené podle práva jiného členského státu, ve kterém má své sídlo, z důvodu, že pobočka je určena k tomu, aby společnost umožnila vykonávat veškerou její obchodní činnost v hostitelském členském státu, v důsledku čehož by se tato druhotná provozovna vyhnula vnitrostátním předpisům o upisování a splácení minimálního základního kapitálu, neslučitelné s články 52 a 58 Smlouvy, neboť to brání plnému provedení práva volně založit druhotnou provozovnu, jehož dodržování sledují právní články 52 a 58.

31 Konečně je třeba se ptát, zda předemtná vnitrostátní praxe nemůže být odvodněna důvody, kterých se dovolávají dánské úřady.

32 S odkazem jak na článek 56 Smlouvy, tak i na judikaturu Soudního dvora ohledně naléhavých důvodů obecného zájmu Erhvers- og Selskabsstyrelsen tvrdí, že povinnost společností s ručením omezeným upsat a splatit minimální základní kapitál sleduje dvojí cíl: jednak posílit finanční spolehlivost společností s cílem ochránit veřejné věřitele proti nebezpečí, že se veřejné pohledávky stanou nedobytnými, neboť na rozdíl od soukromých věřitelů nemohou být tyto pohledávky zajištěny složením jistiny nebo ručením a jednak obecněji ochránit všechny věřitele, veřejné i soukromé tím, že se předejde riziku podvodného úpadku z důvodu platební neschopnosti společností, jejichž požadovaný základní kapitál byl nedostatečný.

33 Erhvers- og Selskabsstyrelsen dodává, že neexistuje jiný méně omezující prostředek, jak dosáhnout tohoto dvojího cíle. Jiný prostředek, jak ochránit věřitele, a sice zavedení pravidel stanovících za určitých podmínek možnost uplatnění osobní odpovědnosti společníků, je totiž ještě více omezující než povinnost upsat a splatit minimální základní kapitál.

34 Poté, co bylo konstatováno, že dovolávané důvody nespádají pod článek 56 Smlouvy, je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí vnitrostátní opatření, která mohou bránit výkonu základních svobod zaručených Smlouvou nebo činit tento výkon méně atraktivním, splňovat tyto podmínky: musí se uplatňovat způsobem, který není diskriminační, musí být odvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, musí být způsobilá zaručit uskutečnění cíle, které sledují, a nesmí jít nad to, co je nezbytné k jejich dosažení (viz rozsudky ze dne 31. března 1993, Kraus, C-19/92, Recueil, s. I-1663, bod 32, a ze dne 30. listopadu 1995, Gebhard, C-55/94, Recueil, s. I-4165, bod 37).

35 Tyto podmínky nejsou v projednávaném případě v povodním řízení splněny. Především předemtná praxe není s to dosáhnout cíle ochránit věřitele, který má sledovat, protože pokud by příslušná společnost vykonávala činnost ve Spojeném království, její pobočka by byla zapsána do rejstříku v Dánsku, dánští věřitelé by tak byli ohroženi stejnou měrou.

36 Dále, vzhledem k tomu, že společnost dotčená ve věci v povodním řízení je společností podle anglického práva, a nikoliv společností podle dánského práva, její věřitelé jsou informováni o tom, že podléhá jiným právním předpisům než právním předpisům, které v Dánsku upravují zakládání společností s ručením omezeným a mohou se odvolat na určité právní předpisy Společenství, které je chrání, jako je čtvrtá směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978 založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o ročních účetních závěrkách některých forem společností (Úř. věst. L 222, s. 11) a jedenáctá směrnice Rady 89/666/EHS ze dne 21. prosince 1989 o zveřejňování poboček vytvořených v členském státě některými formami společností řídicích se právem jiného členského státu (Úř. věst. L 395, s. 36).

37 Kromě toho, v rozporu s tím, co přednesly dánské úřady, mohla být přijata opatření, která by byla méně omezující nebo méně ohrožující základní svobody, dávající například veřejným vězňům legální možnost přijímat nezbytné záruky.

38 Konečně skutečnost, že jeden členský stát nemůže zamítnout zapsat do rejstříku pobočku společnosti založené podle práva jiného členského státu, kde má své sídlo, nevylučuje, že tento první stát může přijmout veškerá opatření, která mohou zabránit podvodům nebo za ně ukládat sankce, buď v jednotlivé společnosti, případně ve spolupráci s tím členským státem, kde byla založena, nebo v jednotlivé společnosti, kterým bude prokázáno, že se ve skutečnosti snaží prostřednictvím založení společnosti vyhnout se svým závazkům vůči soukromým či veřejným vězňům na území dotčeného členského státu. V každém případě boj proti podvodu nemůže odvodovat praxi spočívající v zamítání zápisu pobočky společnosti mající své sídlo v jiném členském státu.

39 Na položenou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že články 52 a 58 Smlouvy brání tomu, aby členský stát zamítl zápis pobočky společnosti založené podle práva jiného členského státu, kde má své sídlo a kde nevykonává žádnou obchodní činnost, pokud je pobočka určena k tomu, aby předemtné společnosti umožnila vykonávat veškerou činnost ve státě, ve kterém bude tato pobočka založena, aniž by v něm tak musela založit společnost, a tím tak obešla právní předpisy o zakládání společností, které jsou v tomto státě přísnější, což se týká upsání minimálního základního kapitálu. Tento výklad nicméně nevylučuje, že úřady příslušného členského státu mohou přijmout veškerá opatření, která mohou zabránit podvodům nebo za ně ukládat sankce, buď v jednotlivé společnosti, případně ve spolupráci s tím členským státem, kde byla založena, nebo v jednotlivé společnosti, kterým bude prokázáno, že se ve skutečnosti snaží prostřednictvím založení společnosti vyhnout se svým závazkům vůči soukromým či veřejným vězňům na území dotčeného členského státu.

K nákladům řízení

40 Výdaje vzniklé dánské, francouzské, nizozemské a švédské vládě a vládě Spojeného království, jakož i Komisi, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

rozhodl o otázce položené usnesením Højesteret ze dne 3. června 1997 takto:

Články 52 a 58 Smlouvy o ES brání tomu, aby členský stát zamítl zápis pobočky společnosti založené podle práva jiného členského státu, kde má své sídlo a kde nevykonává žádnou obchodní činnost, pokud je pobočka určena k tomu, aby především společnost umožnila vykonávat veškerou činnost ve státě, ve kterém bude tato pobočka založena, aniž by v něm tak musela založit společnost, a tím tak obešla právní předpisy o zakládání společností, které jsou v tomto státě přísnější, což se týká zejména upsání minimálního základního kapitálu. Tento výklad nicméně nevylučuje, že úřady příslušného členského státu mohou přijmout veškerá opatření, která mohou zabránit podvodům nebo za ně ukládat sankce, buď v případě samotné společnosti, případně ve spolupráci s tím členským státem, kde byla založena, nebo v případě společníků, kterým bude prokázáno, že se ve skutečnosti snaží prostřednictvím založení společnosti vyhnout se svým závazkům v případě soukromých či veřejných věřitelů na území dotčeného členského státu.

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Schintgen

Ioannou

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. března 1999.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

R. Grass

* Jednací jazyk: dánština.